DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

PAPA, HOOR JE ME?

Drie mesjes, één Gillette

The Art of Attraction · 05

De laatste vijf jaar waren een hel, maar ik heb het nooit begrepen, en ik dwaalde rond in mezelf, in de overtuiging dat ik sterk en onoverwinnelijk was, precies zoals jij me had geleerd.

Ik merkte niets, maar op die 27e februari 2025 gebeurde er iets in mij. Ik vluchtte van huis en liet mijn spullen achter alsof ik een voortvluchtige was, zonder middelen en zonder plek om naartoe te gaan.

Bijna als een man die door de justitie wordt gezocht. Maar ik was de menselijke rechtspraak niets verschuldigd. Misschien had ik met jou een schuld te vereffenen, een rekening die openbleef omdat mijn moeder het zo wilde, een rekening met de datum van 30 juni 1996, de dag waarop jij Gillette Italia verliet.

Zij overtuigde je ervan dat ik degene was die de Italiaanse directie had overgehaald om je weg te sturen, maar dat zou ik nooit hebben gedaan. Om geen enkele reden. Voor niets ter wereld. Ik had het nooit gekund, en ik had mijn kinderen nooit meer in de ogen kunnen kijken als ik er zelfs maar aan had gedacht.

Het was de loop der dingen, en ik bleek de logische oplossing te zijn voor de zaak en voor de belangen van het bedrijf.

Als we maar de kans hadden gekregen, had ik je altijd bij me aan het werk gehouden. Ik had je in de zaak gehouden, op kantoor, of buiten in het veld met mijn vertegenwoordigers, maar ik had je nooit in de steek gelaten.

Helaas speelden we poker aan verschillende tafels. De kaartspellen waren anders, en de inzet werd gemeten in jaren — en onze jaren waren niet dezelfde. Wie de beslissingen nam, droeg de blauwdruk van de toekomst bij zich.

Toen, op 14 april 2025, ging je van ons heen. Amper twintig dagen nadat mama was overleden, bijna alsof je haar niet alleen wilde laten. Ik was ver weg, 1.500 kilometer verderop, overgeleverd aan mijn lot en alleen, maar ik wist dat ik in je gedachten was.

Het was het moeilijkste moment van mijn leven, en mijn kinderen dachten dat ik een eind aan mijn leven zou maken. Maar ze hebben me nooit echt gekend, niet goed genoeg om te weten dat ik het speelveld nooit verlaat, zelfs niet dood.

Ik huilde, maar ik leed niet. Daar is tijd voor. Een paar minuten per dag, wetend dat je hier niet bij me bent.

Toen besloot je terug te komen, op 14 april 2026, precies een jaar nadat je was vertrokken.

En waar anders dan in mijn schrijven.

“Drie mesjes, één Gillette. En plotseling waren we weer samen: grootvader Camp, jij en ik.”

We werkten weer samen aan iets wat niemand ooit had bedacht te maken: het Gillette-verhaal.

Elke dag lees ik de verhalen die over jou gaan, en ze ontroeren me. Ik voel dat je hier bent, dicht bij me. Dat ik geduld moet hebben. Dat ik de trots moet bewaren om Frega te heten, iets wat ik nooit heb opgegeven en ook aan mijn kinderen heb geprobeerd door te geven.

Maar zij zijn de kinderen van hun moeder.

Een andere vrouw.

Niet de mijne.

Ik weet dat het tot mei 2027 zal duren voordat de cirkel rond is en ik aan de laatste mijl kan beginnen. Deze keer zal het echter generationeel worden.

Het is het enige waar ik de afgelopen jaren aan heb gedacht: wie na mij komt een vorm van zekerheid geven, het soort zekerheid dat een achternaam garandeert wanneer hij een erecode, een ethische code en een wettelijke code draagt.

Die drie monsters die velen bedriegers noemen, maar die voor ons altijd onze gids zijn geweest.

Ik heb, op jouw manier, vergeven wie me pijn probeerde te doen.

Maar de plicht om een les achter te laten heeft altijd deel uitgemaakt van wat jij me hebt geleerd.

Vandaag ben ik 61.

Morgen is er weer een dag.

En dan nog een.

En nog een.

Tot ik word zoals jij.

Zoals het altijd al had moeten zijn.

Wie dit leest, zal maar één ding denken:

“Een zoon schrijft zijn vader om uit te leggen dat hij hem nooit heeft verraden, en ontdekt dat de manier om dat te bewijzen is om in zijn eigen schrijven met hem te blijven samenwerken.”

Dat kan best waar zijn, maar jij zult altijd mijn papa blijven.

Ferdinando